

SBĚRATEL

RUTH

ZTRACENÝCH

HOGANOVÁ

VĚCÍ

Hřejivý, vtipný a moudrý. Toto je kouzelný román, do kterého se zamilujete.

RONALD FRAME, SPISOVATEL

HOST

RUTH HOGANOVÁ

**SBĚRATEL
ZTRACENÝCH
VĚCÍ**

SBĚRATEL

RUTH

ZTRACENÝCH

HOGANOVÁ

VĚCÍ

Brno 2017

Copyright © Tilbury Bean Books Ltd 2017
First published in Great Britain in 2017 by Two Roads,
an imprint of John Murray Press, an Hachette UK company.

Ruth Hogan asserts the moral right to be identified
as the author of this work.

All rights reserved

Translation © Michaela Martinová, 2017

Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2017
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-107-0 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-108-7 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-109-4 (Formát MobiPocket)

*Billovi, mému věrnému partákovi,
a princezně Tilly Bean.*

*Ten, jenž neodvází se v dlani sevřít trny,
by nikdy neměl dychtit po růži.*

ANNE BRONTĚOVÁ

KAPITOLA 1

Charles Bramwell Brockley seděl sám a bez jízdenky v odpoledním vlaku z London Bridge do Brightonu. Když souprava s kodrcáním zastavovala ve stanici Haywards Heath, plechovka od sušenek Huntley & Palmers, ve které cestoval, nejspíše poskakovala na okraji sedadla. Bezpochyby by skončila na podlaze vagonu, kdyby ji na poslední chvíli nezachytila čísi bezpečná náruč.

Byl rád, že je konečně doma. Jeho Padova byla solidní viktoriánská vila z červených cihel. Po šikmé střeše verandy se z obou stran pnuly keře zimolezu a klematisu. Chladný prostor rozlehlé vstupní haly provoněné růžemi přinášel úlevu od neúprosného žáru odpoledního slunce. Postavil tašku na zem, klíče uklidil do zásuvky malého stolku a panamák odložil na věšák. Byl k smrti unavený, ale tichý dům působil na duši jako balzám. Vila byla tichá, ale nikoliv bez života. Stojací hodiny pravidelně odtikávaly ubíhající čas a zdálky bylo slyšet vrčení staříčké ledničky. Kdesi v zahradě zpíval kos. Všudypřítomné zvuky moderní technologie byste však v domě hledali marně — žádný počítač, televize, DVD nebo CD přehrávač. Jediné spojení s vnějším světem představoval starý bakelitový telefon a rádio. V kuchyni otočil kohoutkem, nechal odtéct vodu, dokud nebyla ledově chladná, a naplnil sklenici až po okraj. Na gin s limetkovou šťávou bylo ještě příliš brzy, na čaj zase příliš horko. Laura už pro dnešek skončila, ale nechala mu na stole vzkaz a v ledničce šunkový salát k večeři. Zlatíčko. Vyprázdnil sklenici na jeden zátah. Potom se vrátil do haly, vytáhl z kapsy u kalhot osamocený klíč a odemkl těžké

dubové dveře. Sebral ze země svoji tašku, vstoupil do místnosti a opatrně za sebou zavřel. Police a šuplíky, police a šuplíky, police a šuplíky; tři ze čtyř stěn jimi byly zcela pokryté. Všechny policičky byly zaplněné do posledního místa a zásuvky doslova praskaly ve švech. Každý z pečlivě označených předmětů, které za posledních čtyřicet let nasbíral, zde našel nový domov. Krajkové záclony zatažené přes francouzské okno rozptýlily příliš jasné světlo odpoledního slunce. V jediném paprsku, jemuž se podařilo proniknout skrze látku, tančily třpytivé částičky prachu. Muž vytáhl z tašky plechovku od sušenek Huntley & Palmers a opatrně ji postavil na obrovský mahagonový stůl. Uvnitř se nacházela světle šedá hmota s texturou připomínající zrnka hrubého písku. Právě takový popel rozprášil před mnoha lety v růžové zahradě za domem. Tohle ale určitě nebudou lidské ostatky. Přece by je někdo neodložil ve vlaku v plechovce od sušenek? Opět víčko přiklopil. Snažil se ji odevzdat na nádraží, ale průvodčí ho ujistil, že jde jen o další nádobu plnou smetí, a doporučil mu, aby ji vyhodil do nejbližšího odpadkového koše.

„To byste se divil, co lidi dokážou nechat ve vlaku,“ řekl a kývnutím se s Anthonym rozloučil.

Anthonyho už ve skutečnosti nic překvapit nemohlo, ale ztráta, ať už velká, nebo malá, ho pokaždé dojala. Vytáhl ze šuplíku hnědý papírový štítek na zavazadla a plnicí pero se zlatým hrotem. Černým inkoustem pečlivě napsal nejprve datum, čas a poté místo, vše velmi osobitým způsobem.

**PLECHOVKA OD SUŠENEK HUNTLEY & PALMERS
S LIDSKÝM POPELEM?
NALEZENA V ŠESTÉM VAGONU ZEPŘEDU, VE VLAKU
ODJÍŽDĚJÍCÍM VE 14.42 Z LONDON BRIDGE DO BRIGHTONU.
ZESNULÝ NEZNÁMÝ. BŮH MU ŽEHNEJ,
AŽ ODPOČÍVÁ V POKOJI.**

Než plechovku jemně zasunul na jedno z prázdných míst na polici, naposledy její víčko něžně pohladil.

Hodiny v hale právě odbíjely čas na gin s limetkovou šťávou. Vytáhl z ledničky pár kostek ledu a šťávu z limet a obojí si spolu se zelenou koktejlovou sklenicí a malým talířkem oliv odnesl na stříbrném tácu do zimní zahrady. Neměl hlad, ale doufal, že by tak mohl povzbudit svůj apetit. Nechtěl Lauru zklamat a nechat její pečlivě připravený salát nedotčený. Odložil podnos a otevřel okno do zahrady za domem. Zvedl jehlu nádherného starobylého dřevěného gramofonu se širokou zlatou rourou a opatrně ji umístil na lékořicově zbarvenou desku. Hlas Ala Bowllyho se linul vzduchem ven do zahrady, kde se hlásil o slovo i kosí pěvec.

Myšlenky jen na tebe.

Tohle byla jejich píseň. Složil své dlouhé povadlé končetiny do pohodlného černého koženého křesla. V nejlepší věku býval urostlý muž majestátní postavy, ale s přibývajícím roky mu svalstva pomalu ubývalo a kůže na pažích ochable visela dolů. Se sklenkou v jedné ruce připil ženě na fotografii ve stříbrném rámečku, kterou svíral v té druhé.

„Na zdraví, na zdraví, moje milovaná!“

Usrkl svého nápoje a s láskou toužebně políbil chladné sklo fotky. Pak ji odložil na příruční stolek. Nebyla to klasická kráska; mladá žena s vlnitými vlasy a velkýma tmavýma očima. Ale ty oči zářily i ze zašlého černobílého obrázku. A právě oči jí propůjčovaly zvláštní půvab, jenž na něj i po tolika letech působil mocným kouzlem. Byla mrtvá už čtyřicet let, ale stále představovala celý jeho život. Její smrt kupodivu dala jeho existenci nový smysl. Z Anthonyho Peardewa se stal Sběratel ztracených věcí.

KAPITOLA 2

Laura se cítila ztracená a zoufale osamělá. Nad vodou ji tak tak držela nešťastná kombinace prozacu, rulandského šedého a předstírání, že se vlastně vůbec nic nestalo. Žádná Vincova aférka se nikdy nepřihodila. A uprostřed tohoto neradostného období se náhle, zčistajasna, objevila záchrana v podobě Anthonyho Peardewa a jeho vily.

Když vyjela nahoru a zaparkovala před domem, počítala, jak dlouho už tady pracuje. Pět, ne, skoro šest let. Tenkrát seděla v čekárně u lékařky, neklidně listovala časopisy a vtom její pozornost upoutalo jedno z čísel magazínu:

*Hledá se hospodyně / osobní asistentka
pro spisovatele šlechtického původu.
Životopisy prosím zasílejte na adresu
Anthony Peardew – P. O. Box 27312*

Do čekárny vcházela pevně rozhodnutá požádat lékařku o další prášky, jež by jí pomohly lépe snášet její mrzkou existenci. Dveře však zavírala s rozhodnutím ucházet se o práci, která by jí, jak se zdálo, mohla od základů změnit život.

Když otočila klíčem v zámku a vkročila do domu, jako vždy ji přivítal klid a mír. Došla do kuchyně, naplnila konvici vodou a postavila ji na sporák. Anthony by měl být na své ranní procházce. Včera ho vůbec neviděla, protože jel do Londýna za svým právníkem. Čekala, až voda začne vařit, a mezitím procházela úhledně srovnanou hromádku papírů, kterou jí tam Anthony zanechal k vyřízení: několik účtů na zaplacení, pár dopisů, na něž měla jeho jménem

odpovědět, a prosba, aby mu dojednala návštěvu u lékaře. Pocítila bodnutí úzkosti. Během posledních měsíců se snažila předstírat, že nevidí, jak Anthony chřadne. Jako umělecký portrét ponechaný příliš dlouho na ostrém slunečním světle, který postupně ztrácí jasnost a barvu. Před lety, když s ní vedl přijímací pracovní pohovor, to byl ještě vysoký svalnatý muž s hustými tmavými vlasy, fialkovými očima a hlasem jako James Mason. Vypadal daleko mladší než na svých osmašedesát let. V okamžiku, kdy Laura poprvé překročila práh, se do pana Peardewa i jeho domu zamilovala. Nešlo však o žádnou romantickou lásku, ale spíš o hlubokou náklonnost dítěte k oblíbenému strýčkovi. Jeho jemná síla, klidné způsoby a bezchybná zdvořilost byly vlastnosti, které se, byť trochu pozdě, naučila u mužů oceňovat. Jeho přítomnost jí vždy zvedla náladu a díky němu si znovu začala cenit života jako už dávno ne. Byl pro ni pevnou, uklidňující konstantou, podobně jako Big Ben či královna Alžběta. Ale po celou dobu zůstával mírně odtažitý. Jistou část své osobnosti před ní nikdy neodhalil, nechával si pro sebe jakési tajemství. Lauře to nevadilo. Důvěrné fyzické i citové vztahy jí až doposud přinášely jenom zklamání. Pan Peardew byl skvělý zaměstnavatel, z něhož se časem stal drahý přítel Anthony. Přítel, který si ji však nikdy nepřipustil příliš k tělu.

Co se Padovy týká, jiskra mezi domem a Laurou přeskočila díky jednomu nenápadnému prostírání. Během přijímacího pohovoru jí Anthony připravil čaj. Přinesl jej do zimní zahrady — čajovou konvičku s roztomilým džbánkem na mléko, cukřenku a kleštičky, šálky a talířky, stříbrné čajové lžičky, sítko na čaj se stojánkem. Vše servírováno na podnose s prostíráním. A tohle prostírání, čistě bílý ubrousek s krajkovým lemováním, bylo pro Lauru rozhodující. Padova byla domem, kde všechny tyto předměty, včetně krajkového ubrousku, tvořily součást každodenního

života. A pan Peardeu vedl přesně takový každodenní život, po jakém Laura toužila. Vince se jí vždy vysmíval a její pokusy o zavedení podobných zvyků do jejich vlastního domova shazoval. Když už si náhodou musel uvařit čaj sám, nechal použitý sáček ležet na kuchyňském odkapávači. Mléko a ovocný džus pil přímo z krabice, druhou rukou přitom poklepával na dvířka ledničky jako nějaký náladový teenager. U stolu se choval jako ve středověku. Hlasité říhání ztělesňovalo jeho druh humoru, prdění mělo zase zřejmě navodit dobrou náladu. Nejspíš mohla být ráda, že se vůbec obtěžoval používat nůž a vidličku, ačkoliv zřídkakdy společně. Nůž však měl dvojí funkci — často sloužil také jako nástroj k čištění nehtů. Pro Vince by látkové prostírání bylo jen terčem posměchu. Stejně jako sama Laura.

Pohovor se konal v den jejich jednatřicátých narozenin a byl překvapivě stručný. Pan Peardeu se zeptal, jak má ráda čaj, a potom ji obsloužil. Z každé strany poté padlo ještě několik otázek, po jejichž zodpovězení starší muž nabídl Lauře práci a ona nabídku přijala. V tom okamžiku začala znovu doufat v lepší budoucnost.

Tok jejich vzpomínek prořálo pískání konvice. Laura si odnesla čaj spolu s prachovkou a leštěnkou do zimní zahrady. Uklízení nesnášela, obzvláště když ještě bydlela s Vincem. Ale tady, v tomto domě, utírala každé zrnko prachu s láskou. Když sem přišla poprvé, dům a všechno v něm bylo lehce zanedbané. Ne snad špinavé či zchátralé, prostě jen opomíjené. Značná část pokojů se vůbec nevyžívala. Anthony trávil většinu času v zimní zahradě nebo ve své pracovně a nikdy neměl v domě hosty, kteří by pobývali v ostatních místnostech. Pomalu, s láskou a jemností sobě vlastní, přivedla Laura dům, jeden pokoj po druhém, zpět do života. S výjimkou pracovny, jejíž práh nikdy ani nepřekročila. Anthony jí hned na začátku řekl,

že do pracovny kromě něj nikdo nesmí, a pokud byl pryč, dveře byly vždy zamčené na klíč. A ona se na nic nevyptávala. Ale všechny ostatní pokoje udržovala v nablýskané čistotě, připravené k použití pro nečekané hosty. Jenže nikdy nikdo nepřišel.

V zimní zahradě zdvihla Laura ze stolku fotografii ve stříbrném rámečku a leštila ji tak dlouho, dokud se stříbro i sklo neblýskaly jako nové. Anthony jí řekl, že žena na obrázku se jmenovala Therese, a Laura byla přesvědčená, že ji velmi miloval, protože její tvář na ni shlížela z jediných tří fotografií v celém domě. Byly to kopie obrázků, na nichž pózovali Anthony a Therese společně. Druhá stála na jeho nočním stolku a třetí na toaletce ve velké ložnici vzadu v domě. Za celou dobu, co Laura pro Anthonyho pracovala, ho nikdy neviděla tak šťastného jako na těch fotkách.

Když ji Vince opustil, první věcí, kterou Laura udělala, bylo, že mrskla jejich velkou zarámovanou svatební fotografií do odpadkového koše. Ještě než s ní ale nadobro skoncovala, podpatkem zašlapala každý kousiček rozbitého skla do jeho samolibé tváře. Byl to naprostý idiot. Tehdy si to poprvé přiznala, dokonce i sama sobě. Ale necítila se o nic líp. Jenom to dokazovalo, jak slabá a hloupá musela být, že s ním vydržela tak dlouho.

Když Laura skončila v zimní zahradě, prošla vstupní halou a začala umývat schodiště. Cestou hadříkem stírala zlatavé částičky prachu z dřevěného vyřezávaného zábradlí. Často o Anthonyho pracovně přemýšlela. Tahle tajemná místnost ji samozřejmě nenechávala chladnou. Ale respektovala jeho soukromí, stejně jako on respektoval její. Největší pokoj nahoře v patře byl nejkrásnější, s obrovským arkýřovým oknem s výhledem do zahrady za domem. Právě tento pokoj Anthony sdílel s Therese, ale nyní spal v menším pokoji hned vedle. Laura otevřela okno, aby do pokoje vpustila trochu čerstvého vzduchu.

Růže dole v zahradě byly v plném květu: šarlatové, růžové i krémové lístky se vlnily ve větru, na okolních záhoncích se třepotaly pivoňky, jejichž krásu ještě zvýrazňovaly špičaté okvětní plátky safírově zbarvené ostrožky. Vůně růží se vznášela ve vzduchu a Laura ten opojný parfém zhluboka vdechovala. Tenhle pokoj vždycky voněl po růžích. Do konce i uprostřed zimy, kdy zamrzlá zahrada tvrdě spala a okna neprodyšně uzavírala mrazivá krusta ledu. Laura se narovnalá, uhladila už tak dokonale upravené přehozy na posteli a natřepala polštářky na pohovce. Flakonky ze zeleného skla rozestavené na toaletním stolku se ve slunečním světle třpytily, ačkoliv na nich ležela tenká vrstva prachu. Ne všechno v pokoji však bylo dokonalé. Malé modré smaltované hodiny se zase zastavily. Ukazovaly čas 11.55 a nevydávaly ani hlásku. Každý den přesně ve stejnou dobu. Laura se podívala na své vlastní náramkové hodinky a nastavila ručičky na hodinách do správné polohy. Opatrně otáčela malým klíčkem, dokud se znovu neozvalo jemné tikání. Pak hodiny položila zpět na krbovou římsu.

Zvuk zavírajících se vstupních dveří Lauře oznámil, že se Anthony vrací z procházky. Následovalo otočení klíčem v zámku, otevření a opětovné zavření dveří do pracovny. Tento sled zvuků byl Lauře již důvěrně známý. V kuchyni uvařila konvičku kávy, položila ji na táč spolu s hrníčkem na podšálku, stříbrným džbánkem se smetanou a talířkem celozrnných sušenek. Všechno to odnesla do haly a potichu zaklepala na dveře pracovny. Když se otevřely, podala podnos Anthonymu. Vypadal unaveně; procházka ho spíš zmohla, než aby ho posilnila.

„Děkuji ti, má drahá.“

Se smutkem si povšimla, jak se mu lehce třesou ruce, když od ní táč přebírá.

„Dal byste si k obědu něco speciálního?“ snažila se z něj jemně vymámit odpověď.

„Ne, ne. Jsem si jistý, že ať už se rozhodneš uvařit cokoliv, bude to výtečné.“

Dveře se zaklaply. Došla zpátky do kuchyně a umyla špinavý hrnek, který se objevil ve dřezu. Bezpochyby ho tam nechal zahradník Freddy. Začal v Padově pracovat před pár lety, ale Laura s ním za celou tu dobu skoro nepromluvila. Kdykoliv se jejich cesty zkřížily, tvářil se přátelsky, ale ne víc, než vyžadovala základní zdvořilost. Laura začala třídit papíry. Dopisy vezme domů a přepíše je na notebooku. Když pro Anthonyho začala pracovat, dělala korektury jeho rukopisů a přepisovala je na elektrickém psacím stroji. Posledních několik let už nepsal a jí to chybělo. V mladším věku pomýšlela na kariéru spisovatelky. Mohla napsat pár románů, pracovat pro noviny nebo tak něco. Mívala spoustu plánů. Jako nadané děvče získala stipendium na místní dívčí škole, a poté jí dokonce nabídli místo na univerzitě. Mohla, ne, měla si zařídít život podle svého. Místo toho potkala Vince. V sedmnácti byla ještě příliš zranitelná, sama sebou nejistá, neznala svou vlastní cenu. Ve škole byla šťastná, ale stipendium ji občas dostávalo do nelehkého postavení. Její otec, který byl dělníkem v továrně, a matka prodavačka byli na svoji chytrou dceru nesmírně pyšní. Podařilo se jim sehnat peníze — schraňovali každíčkou penci —, aby jí mohli koupit všechny součásti drahé školní uniformy; dokonce i na boty se pár liber našlo. Každý kousek zářil novotou. Nic pro jejich holčičku nesmělo být z druhé ruky a Laura jim za to byla vděčná, opravdově a hluboce vděčná. Věděla, kolik obětí kvůli ní přinesli. Jenže to nestačilo. Být bystrá a účastnit se veškerého dění ještě neznamenal, že splyne se studentkami, které tvořily jádro třídy. S dívkami, pro něž prázdniny v zahraničí, návštěvy divadelních představení, večírky a víkendy strávené na plachetnicích představovaly běžnou věc. Samozřejmě si našla kamarádky, milé a štědré dívky,

kteřé jí zvaly do velkých domů svých stejně milých a štědrých rodičů. Velké domy, kde se čaj podával v konvičkách, toasty ve stojáncích, máslo na talířcích, mléko ve džbáncích a zavařenina se nabírala stříbrnou lžičkou. Domy se jmény namísto čísel; domy s terasou, tenisovým kurtem a keři zastřiženými do podoby malých uměleckých děl. A s krajkovým prostíráním. Poznala jiný způsob života a byla jím okouzlená. V takových chvílích se vznášela na křídlech naděje. Doma jí najednou všechno tížilo jako balvan: mléko v láhvi, margarín v kelímku, cukr v papírovém sáčku a čaj v hrnku. V sedmnácti se tak ocitla mezi dvěma různými světy, ale doopravdy nepatřila ani do jednoho z nich. A pak potkala Vince.

Byl starší, pohledný a velmi sebevědomý. Pozornost, kterou jí projevoval, jí lichotila a jeho sebejistota na ni dělala dojem. Vince si byl jistý vším. Dokonce měl sám pro sebe přezdívku: Vince Nepřemožitelný. Prodával auta a jezdil červeným vozem Jaguar E-Type — klišé na kolech. Lauřiny rodiče její nová známost velmi rozrušila. Doufali, že vzdělání by se pro jejich dceru mohlo stát klíčem k lepšímu životu — lepšímu, než byl jejich vlastní. Chtěli jí zajistit takovou budoucnost, která by nebyla jen bojem o přežití. Možná nerozuměli krajkovému prostírání a podobným věcem, ale věděli, že život, jaký si pro svoji holčičku přáli, nebyl *jen* o penězích. Pro Lauru nebyl *nikdy* o penězích. Pro Vince Nepřemožitelného byl *pouze* o penězích. Lauřin otec brzy pro Vince, jehož skutečné příjmení znělo Darby, vymyslel vlastní soukromou přezdívku. VD = velký dutoň.

Během pozdějších smutných let Laura často přemítala, co na ní Vince vlastně vidí. Byla pohledná, ale žádná oslňující kráska, rozhodně nedisponovala tou kombinací zubů, prsou a zadku, kterou obvykle upřednostňoval. Dívky, s nimiž Vince normálně randil, si stahovaly kalhotky stejně snadno, jako si zouvaly boty. Možná pro něj

byla výzvou. Nebo něčím novým. Ať už se pro ni rozhodl z jakéhokoliv důvodu, předpokládal, že by mu mohla být dobrou ženou. Zažil hořké zklamání. Ale zdaleka ne tak hořké jako Laura.

Zpočátku bylo jednoduché svalovat vinu za všechna příkoří jenom na Vince; smýšlet o něm jako o hulvátovi z knih Jane Austenové, který si rád vyrazí s kumpány, a sebe samu vidět jako ctnostnou hrdinku, jež — ponechaná svému osudu — musí doma plést košíky na toaletní papír nebo si přišívát stuhy na klobouček. Ale někde hluboko v mysli Laura věděla, že tohle všechno je pouhá fikce. Když se jeho aférka poprvé provalila, zhroutila se. Zoufale toužila uniknout z neúnosné reality, a tak požádala lékařku o antidepresiva. Ta ale trvala na tom, že než jí léky předepíše, musí si mladá žena domluvit schůzku v manželské poradně. Z takového doporučení Laura zrovna neskákala radostí do stropu. Očekávala, že bude muset Pamelu, lékařku středního věku v polyesterovém kostýmku s vlasy barvy holubí šedi, nějak přelstít, aby svůj recept získala. Místo toho se však chtě nechtě ocitla naproti stroze oblečené psychoterapeutce Rudi s blondatou hřívou a pěkně proříznutou pusou, která ji nutila postavit se tváří v tvář obtížně stravitelným faktům. Snažila se Lauru přesvědčit, aby poslouchala hlas ve své hlavě; ten, co poukazoval na nepříjemné skutečnosti a vytahoval na ni argumenty, jež nechtěla slyšet. Rudi považovala tato sezení za způsob, jak se „stát součástí své vnitřní lingvistiky“, a tvrdila, že by měla pro Lauru být „velmi příjemným zážitkem“. Laura sama je pak nazývala „paktování se s paní Pravdomluvnou“ a připadala si při nich asi stejně příjemně, jako kdyby měla poslouchat zadrhávající se céděčko, stále dokola opakující stejnou písničku. Paní Pravdomluvná měla velmi podezíravou povahu. Nespravedlivě Lauru nařkla z toho, že neunesla tíhu rodičovských očekávání

a Vince si vzala částečně proto, aby se vyhnula univerzitě. Podle jejího názoru se Laura studia na vysoké škole obávala kvůli případnému neúspěchu. Co kdyby si náhodou nabíla nos a musela se postavit na vlastní nohy? A tak, místo aby paní Pravdomluvná Lauru uklidnila, ji jen nahlodala dalšími pochybnostmi. Skutečnost však byla taková, že jakmile Laura dostala svůj prozac, stejně ji přestala poslouchat.

Hodiny v hale odbily jednu a Laura začala chystat ingredience potřebné na přípravu oběda. Rozšlehala vejce a sýr s čerstvými bylinkami ze zahrady, nalila směs na rozpálenou pánev a pozorovala, jak pění, bublá a pomalu se mění v nadýchanou zlatavou omeletu. Na podnos prostřela nažehlený bílý lněný ubrousek, na něj položila stříbrný nůž a vidličku a sklenku s bezovou šťávou. Na prahu pracovny podala ták Anthonyemu a převzala od něj zbytek dopolední svačiny. Sušenky zůstaly netknuté.

KAPITOLA 3

EUNICE

o čtyřicet let dříve...

květen 1974

Rozhodla se pro kobaltově modrý klobouček. Babička jí jednou řekla, že člověk sice může být vinou genů ošklivý a kvůli nedostatku vzdělání nevědomý. Nic na světě však v žádném případě neomlouvá hloupost. A škola hloupá byla. Eunice vždycky patřila mezi chytré, ale neposedné dívky. Škola ji příliš nudila, než aby se pokoušela dosáhnout obstojných výsledků. Toužila po vzrušení, chtěla naplno prožít každou minutu svého života. Její práce, skládající se z nekonečného ťukání do psacího stroje a zakládání složek, byla nudná a nezáživná. A takoví byli i lidé, kteří s ní seděli v omšelé kanceláři. Podle jejich rodičů šlo o slušné a poctivé zaměstnání, Eunice se však na takovém místě mohla ukousat nudou. Jediný únik z unylé šedi života pro ni představovaly filmy a knihy. A tak četla vždy a všude, jako by na tom závisel její život.

Pak Eunice jednoho dne uviděla v časopise inzerát:

Hledá se asistentka pro zavedeného vydavatele.

Plat žalostný, ale práce zábavná!

Tohle byla práce přesně pro ni. Eunice neváhala ani minutu.

Pohovor se konal ve čtvrt na jednu odpoledne. Vyrasila s dostatečným předstihem, a tak se mohla zbytek cesty beze spěchu procházet městem. Vnímala zvuky a vůně města a ukládala si je do paměti. Ulice byly přeplněné lidmi a Eunice se nechala unášet davem, čas od času narážejíc do postav, které z nějakého důvodu vybočily z jednolité masy chodců. Kývla hlavou na číšníka zametajícího chodník

před restaurací U Mlsné ryby a uskočila stranou, aby se vyhnula nepříjemnému střetu s tělnatou zpotenou turistkou. Ta měla nos zabořený do knižního průvodce a úplně se zapomněla dívat na cestu. Eunice si všimla vysokého muže, který čekal na rohu Great Russel Street, a usmála se na něj. Jeho hezký obličej vypadal utrápeně. V okamžiku, kdy kolem něj procházela, zaznamenala každičkový detail. Byl pěkně stavěný a pohledný, měl modré oči a způsoby dobře vychovaného mladého muže. Úzkostlivě kontroloval hodinky a rozhlížel se ulicí nahoru a dolů. Očividně na někoho čekal a ten někdo měl zpoždění. Zato Eunice měla stále času dost, takže jen tak bloumala kolem. Hodiny ukazovaly teprve za pět minut dvanáct. Její myšlenky se zatoulaly k blížícímu se pohovoru a jejímu možnému budoucímu zaměstnavateli. Doufala, že by mohl vypadat jako muž čekající na rohu, jehož před chvílkou mījela. Ale možná to nakonec bude žena, žena ostrá jako břitva s černými vlasy ostríhanými na mikádo a rudou rtěnkou. Když došla k cíli své cesty — lakovaným zeleným dveřím na Bloomsbury Street —, nejasně zaznamenala dav mačkající se na protějším chodníku a vzdálené houkání sirén. Stiskla zvonek a čekala — s rovnými zády, patami u sebe a hlavou hrdě vztyčenou. Na schodech se ozvaly rychlé kroky a dveře se prudce rozlétly.

Eunice se do toho muže zamilovala, jakmile ho uviděla. Vzhledově se nijak výrazně nelišil od většiny ostatních: střední váha, střední výška, světle hnědé vlasy, příjemná tvář, dvě oči a dvě uši, jeden nos a jedna ústa. Ale všechny tyto jednotlivé části nějakým kouzlem dohromady tvořily úchvatné mistrovské dílo. Sevřel jí ruku, jako by ji chtěl zachránit před utonutím, a táhl ji za sebou po schodech. Cestou nahoru ji vítal, sotva popadaje dech vynaloženým úsilím a nadšením: „Vy musíte být Eunice. Moc mě těší, že vás poznávám. Říkejte mi Bomber. Nikdo mi už jinak neřekne.“

Kancelář na vrcholku schodiště, do které vpadli jako velká voda, byla prostorná, světlá a velmi pěkně zařízená. Zdi lemovaly police a zásuvky a pod oknem stály tři kartotéky. Eunice zaujalo, že jsou označené mužskými jmény: „Tom“, „Dick“ a „Harry“.

„Jako ty tunely,“ vysvětloval Bomber, když zachytil směr jejího pohledu a uviděl v jejích očích otazník. Stále se však tvářila nechápavě.

„*Velký útěk*? Steve McQueen, Dickie Attenborough, ponožky plné hlíny, ostnatý drát a motocykl?“

Eunice se usmála.

„Viděla jste ho, že jo? Ztraceně skvělý film!“ Začal si pohvizdovat úvodní písničku.

V tu chvíli se Eunice rozhodla. Tohle je bezpochyby práce přesně pro ni. Kdyby bylo potřeba, klidně by se dobrovolně připoutala řetězem k jedné z těch kartoték, jen aby si místo zajistila. Naštěstí to nebylo nutné. Fakt, že viděla *Velký útěk* a moc se jí líbil, očividně stačil. Bomber jim v miniaturní kuchyňce hned vedle kanceláře uvařil na oslavu jejího přijetí pořádnou konvici čaje. Do místnosti se vracel následován podivným burácivým rachocením. Hluk vydával malý hnědobílý teriér s jedním uchem napůl vztyčeným a hnědou skvrnou kolem levého oka. Seděl v něčem, co vypadalo jako malý dřevěný dvoukolový vozíček, a pohyboval se pomocí předních tlapek.

„Seznamte se s Douglasem. Je mojí pravou rukou. I když je to pes.“

„Dobré odpoledne, Douglasi,“ pozdravila ho Eunice vážně. „Douglas Bader, válečný veterán, předpokládám.“

Bomber vesele plácl dlaní do stolu. „Já jsem věděl, že budete ta pravá. A teď mi řekněte, jak máte ráda čaj?“

Nad čajem a sušenkami (Douglas pil ze své misky) se Eunice dozvěděla, že Bomber našel Douglase jako opuštěné štěně, které srazilo projíždějící auto. Veterinář mu radil,

aby ho nechal uspat, ale Bomber o tom nechtěl ani slyšet a namísto toho si ho odnesl domů.

„Ten vozík jsem mu vyrobil sám. Vypadá spíš jako staříčkový morris než jako mercedes, ale svoji práci odvádí dobře.“

Dohodli se, že Eunice začne pracovat následující týden za plat, který byl naprosto vyhovující, vůbec ne „žalostný“, jak stálo v inzerátu. Co se popisu samotné práce týkalo, mělo se z ní stát takové děvče pro všechno. Eunice byla nadšená. Ale právě když si chtěla posbírat věci a začít se chystat k odchodu, dveře se s prásknutím otevřely a dovnitř nakráčela dáma přesně tak ostrá jako břitva, jak si Eunice představovala. Nehezka žena se špičatým nosem a kostnatými lokty i koleny, na jejímž těle se nenašel jediný měkký polštářek či oblina, kde by se zalíbením spočinula mužská ruka. Na tváři se jí během let usadil trvalý úšklebek.

„Vidím, že ta tvoje lemplovská mrňavá krysa je pořád ještě naživu,“ prohlásila a ukázala cigaretou na Douglase. Odhodila kabelku na židli a vtom si všimla Eunice. Přes obličej jí přelétl pokroucený úsměv.

„Dobry bože, bratře! Neříkej mi, že sis našel milenku.“ Plivala ta slova jako hořká jaderka hroznového vína.

Bomber se k ní obrátil s výrazem odevzdané trpělivosti v obličejí. „To je Eunice, moje nová asistentka. Eunice, to je moje sestra Portia.“

Žena přejela Eunice pohledem svých chladných šedých očí od hlavy až k patě, ale ruku jí nepodala. „Nejspíš bych měla říct, že vás ráda poznávám. Ale pravděpodobně by to byla lež.“

„Nápodobně,“ odpověděla Eunice. Pronesla ta slova téměř neslyšně a Portia už stejně obrátila pozornost ke svému bratrovi, ale Eunice by přísahala, že Douglas zavrtěl špičkou ocasu. Zanechala Bombera napospas jeho odporné sestře a vyhopkala ven do zářivě slunečného odpoledne.

Poslední věcí, kterou zaslechla, když za sebou zavírala dveře, byl Portiin řezavý hlas. Jak se snažila vlichotit do přízně svého bratra, jeho tón se naprosto změnil, avšak stále zůstal velmi nepříjemný.

„Tak co, drahoušku, kdy mi konečně vydáš moji knížku?“

Na rohu Great Russel Street se na okamžik zastavila a vzpomněla si na muže, jemuž předtím věnovala úsměv. Doufala, že osoba, se kterou se měl setkat, ho nenechala čekat příliš dlouho. A právě v tu chvíli, ve špíně a prachu u svých nohou, zachytila Eunice pohledem zlatavý záblesk. Sklonila se dolů, vyprostila ze škvíry na chodníku malý oblý předmět, zdvihla jej a pak ho zasunula do bezpečí své kapsy.

KAPITOLA 4

Pokaždé to bylo stejné. Šel s hlavou skloněnou a očima prohledával chodníky a stružky. Nikdy nezvedal tvář k obloze. Záda ho bolela a oči mu slzely, byly však plné odhodlání. A potom spadl, zpět z temnoty do vlhkých pomačkaných příkrývek ve své vlastní posteli. Ten sen se neustále opakoval. Nikdy nekončící, neúspěšné hledání jednoho jediného předmětu, který by mu konečně mohl přinést klid.

Dům se ponořil do hluboké, tiché temnoty letní noci. Anthony přehodil znavené nohy přes okraj postele a snažil se z ramen setřást neústupné zbytky snu. Měl by vstát, stejně už dnes v noci znovu neusne. Pomalu sestupoval dolů po schodech, jejichž dřevo skřípalo stejně jako jeho staré bolavé kosti. Nepotřeboval žádné světlo, znal dům nazpaměť. V kuchyni si uvařil konvičku čaje — vlastně ho víc těšila sama příprava než následné pití — a odnesl si ji s sebou do pracovny. Bledé měsíční světlo klouzalo po okrajích polic uprostřed mahagonového psacího stolu a tvořilo malé jezírko. Když přecházel po místnosti, z rohu nejvyšší police na něj pomrkávalo zlaté víčko plechovky od sušenek. Opatrně ji sundal dolů a postavil do mihotavího se světelného kruhu na stole. Ze všech věcí, které kdy našel, mu tahle dělala největší starosti. Protože to nebylo „něco“, nýbrž „někdo“; tím si byl naprosto jist, ačkoliv k tomu neměl sebemenší důvod. Znovu, stejně jako každý den od doby, kdy si plechovku přinesl domů, odsunul víčko stranou a zkoumal její obsah. Už několikrát přemístil nádobu tak, aby ji neměl pořád na očích. Ale i když trůnila na nejvýše položeném místě v pracovně, stále ho k sobě s neodolatelnou naléhavostí přitahovala. Nedokázal

ji nechat na pokoji. Zabořil ruku do plechovky a nechal hrubá šedá zrnka jemně proklouzávat mezi konečky prstů. Náhle ho uchvátila neodbytná myšlenka. Vyrasila mu dech jako prudká rána do žaludku. Znovu držel ve svých rukou smrt.

Představa života, který spolu mohli vést, byla zraňující myšlenka, jíž se oddával jen zřídka. Touhle dobou už by z nich jistě byli prarodiče. Therese nikdy nemluvila o tom, že by chtěla mít děti, a taky se oba domnívali, že mají před sebou ještě spoustu času. Osud ale rozhodl jinak. Vždycky chtěla psa. Anthony vzdoroval, jak dlouho to jen šlo. Vymlouval se na růžovou zahradu i na trávník za domem, zvíře by jistě obojí zničilo. Nakonec ho však stejně získala na svoji stranu, tak jako pokaždé, neodolatelným koktejlem šarmu a zarputilou neústupností. Pro svoje chlupaté štěstí si měli jet do útulku v Battersea přesně týden poté, co zemřela. Namísto toho strávil Anthony celý den bloumáním po prázdném domě, zoufale hledaje jakékoliv stopy její přítomnosti: otisk hlavy na polštáři, tizianový pramen zachycený v kartáči na vlasy či šmouhu šarlatové rtěnky na skleničce. Nicotný, ale vzácný důkaz života, jenž právě vyhasl. Během skličujících měsíců, které následovaly, na něj Theresina přítomnost dýchala ze všech koutů posmutnělé Padovy. Anthony vkročil do pokoje a často cítil, že Therese odešla sotva před chvilkou, že se minuli jen o vteřinu. Den za dnem si hrál na schovávanou s jejím stínem. Ze zimní zahrady slyšel její oblíbenou hudbu, vzadu za domem zaslechl její smích a ve tmě cítil na ústech její polibky. Ale postupně, téměř nepostřehnutelně, ho nechala jít. Dovolila mu, aby začal nový život bez ní. Jedinou stopou, která přetrvávala až do dnešního dne, byla vůně růží na místech, kde vůbec neměla co dělat.

Anthony setřel ze špiček prstů šedý prach a opět plechovku zavřel. Jednoho dne spočine v podobné nádobě.

Možná proto ho popel zesnulého tak znepokojoval. Nesmí se ztratit jako tahle nebohá duše v plechovce od sušenek. Musí se znovu setkat se svou Therese.

Laura ležela v posteli zcela probuzená, s víčky pevně sevřenými, jak se bezvýsledně snažila znovu usnout. Obavy a pochybnosti, které během dne odsunula do pozadí, se pod rouškou noci přikradly zpět a páraly stehy jejího pohodlného života jako moli ničící kašmírový svetr. Prásknutí hlavních dveří, silné hlasy a smích ze sousedního bytu rozprášily i poslední zbytky naděje na znovunalezení klidného spánku. Mladý pár, jenž se přistěhoval vedle, si na úkor všech spolubydlících užíval bujarého, rušného a neurvalého společenského života. Pár minut po jejich návratu v doprovodu podobných typů, jako byli oni sami, začaly Lauřiny zdi pulzovat v neutuchajícím rytmu drum&bass.

„Panebože, to snad ne, už zase!“

Laura přehoupla nohy přes okraj postele a frustrované jimi začala bušit do pohovky. To bylo tenhle týden snad už potřetí. Zkoušela si s nimi rozumně promluvit. Hrozila jim policií. Nakonec vše došlo tak daleko, že na ně — ještě teď se studem červenala — začala sprostě ječet. Jejich odpověď vypadala pokaždé stejně: přehnané omluvy prošpikované prázdnými sliby. Jenže se nic nezměnilo. Jednoduše ji ignorovali. Možná by nebylo marné vypustit pneumatiky u jejich golfu, zauvažovala. Nebo jim šoupnout do poštovní schránky koňskou kobližku. Navzdory zlosti se musela sama pro sebe usmát. Kde by asi tak v okolí sehnala koně, co?

V kuchyni si v malém rendlíku ohřála mléko, aby si udělala horkou čokoládu. Z náhlého popudu pak vzala další kastrol a praštila jím do zdi, aby i na druhé straně ochutnali kousek toho, čeho si ona užívala celé noci. Ze stěny

se odloupl kus omítky velký jako talíř a roztříštil se na podlaze.

„Do prdele!“

Laura se vyčítavě zamračila na rendlík, který stále pevně svírala v ruce. Najednou se ozvalo zasyčení, jak mléko na sporáku vyběhlo.

„Do prdele! Do prdele! Do prdele!“

Když uklidila nepořádek a ohřála si nové mléko, posadila se ke stolu, v rukou jemně svírajíc hřejivý šálek. Cítila, jak se kolem ní stahují mračna a země se jí propadá pod nohama. Blížila se bouře, tím si byla jistá. Neznepokojovali ji však jen sousedé. Starosti jí dělal také Anthony. Během posledních pár týdnů se něco změnilo. Jeho fyzický stav se s věkem nevyhnutelně zhoršoval, ale bylo tu ještě něco jiného. Tuhle změnu nedokázala popsát. Cítila, že se od ní vzdaluje, jako když si zklamaný milenec narychlo balí kufry, aby se mohl tajně odplížit od své milé. Jestli ztratí Anthonyho, přijde i o Padovu; jediné dvě skutečnosti, které jí poskytovaly útočiště před bláznivým vnějším světem.

Od té doby, co se rozvedla s Vincem, zmizelo z jejího života i těch pár vzácných opěrných bodů, jež mívala. Kvůli sňatku s tímto mužem zanechala studia na univerzitě a vzdala se všech šancí na možnou kariéru spisovatelky. Doufala, že si pořídí několik dětí a její život naplní mateřství a všechny ty věci kolem. A jednoho dne, až děti povyrostou, by se snad mohla do školy zase vrátit. Jenže nic z toho se nestalo. Otěhotněla jen jednou. Vidina miminka na čas slepila jejich už tenkrát se rozpadající manželství. Vince se rozhodl na ničem nešetřit a za jediný víkend přichystal dětský pokoj. Následující týden Laura potratila. V dalších letech se tvrdošjně pokoušeli nahradit dítě, jež se nikdy nenarodilo. Sex se stal pouhou povinností, vymizela z něj veškerá radost. Dobrovolně se podrobili všem mnohdy ponižujícím vyšetřením, aby se zjistilo, na čí straně je chyba.

Všechny výsledky však byly v pořádku. Vincův smutek se postupně proměnil ve zlost, protože nemohl dostat to, co si myslel, že chce. Nakonec — tou dobou už k Lauřině úlevě — se sexem přestali úplně.

Právě v té době začala plánovat svůj útěk. Po svatbě Vince trval na tom, že není potřeba, aby pracovala, a tak zůstala doma. Po několika nezdařených pokusech o miminko ji však domácí prostředí začalo ubíjet a Laura se rozhodla, i přes Vincův nesouhlas, že si najde nové zaměstnání. Narazila však na problém v podobě nedostatku vzdělání a zkušeností. Jenže ona práci potřebovala, protože potřebovala peníze. Potřebovala peníze, aby mohla Vince opustit. Chtěla jen tolik, aby si mohla sehnat byt a dokázala se sama uživit; vyklouznout z domu, až bude její muž v práci, a pak se s ním z bezpečné vzdálenosti rozvést. Ale jediné místo, které našla, bylo na částečný úvazek a navíc mizerně placené. Peníze by jí v žádném případě nestačily, a tak začala znovu psát a snila o tom, že napíše bestseller. Pracovala na svém románu každý den několik hodin, schovávajíc před Vincem každyčkový důkaz své činnosti. Za šest měsíců byla kniha hotová a ona ji s velkými nadějemi poslala do několika vydavatelství. Za dalšího půl roku se už hromádka zamítavých dopisů a e-mailů svou výškou snadno rovnala samotnému románu. A ve všech stálo jedno a totéž. Lauřino psaní bylo daleko zdařilejší co do stylu než co do obsahu. Psala „krásně“, ale zápletky byla příliš „fádní“. Ve stadiu nejvyššího zoufalství se rozhodla odpovědět na inzerát v ženském časopise. Zaručoval příjem autorům schopným psát povídky ve specifickém formátu pro úzký okruh čtenářů. Laura tak nakonec zálohu na svůj vlastní byt přece jen složila, ale stálo ji to celou horu trapně sladkobolných erotických povídek pro magazín *Peříčka, krajky a fantazie* — „časopis pro žhavé ženy se spalující touhou“.

Když Laura začala pracovat v Padově, s psaním skončila. Dostávala pravidelný plat a hloupými povídkami už se trápit nemusela. Její román skončil v koši. Po bezpočtu odmítnutí ze strany nakladatelů už se ani nepokoušela vymýšlet nový příběh. Chyběla jí důvěra v sebe samu. V nejtemnějších chvílích Laura přemítala, do jaké míry si za svůj neúspěch může sama. Stal se z ní snad notorický zbabělec, jenž se bojí znovu se vyškrábat na nohy poté, co ho srazili na kolena? S Anthonyem v Padově o tom přemýšlet nemusela. Dům se pro ni stal citovou a fyzickou pevností a Anthony rytířem v zářivé zbroji.

Zamyšleně štouchla prstem do škrálopku, který se vytvořil na chladnoucím mléku. Bez Anthonyho a Padovy by byla ztracená.

KAPITOLA 5

Anthony kroužil koktejlem ve sklence a poslouchal, jak o sebe kostky ledu v bezbarvé tekutině cinkají. Ještě ani neodbilo poledne, ale vychlazený gin s limetkovou šťávou vždycky probudil poslední zbytky ohně, který mu vřel v žilách, a to právě teď potřeboval. Ustrkl si trochu osvěžujícího nápoje a odložil skleničku na stůl mezi oštitkované drobnosti, jež právě vytáhl z jednoho šuplete. Chtěl si je naposledy prohlédnout a rozloučit se s nimi. Jak tam tak seděl ve svém velkém, hrubě pleteném svetru, cítil se maličký a úplně ztracený, jako malý chlapec v obrovském svrchníku, který patří jeho dospělému otci. Anthony věděl, že mu ubývá sil, ale už se ničeho nebál. Měl totiž plán.

Když před všemi těmi roky začal ztracené věci shromažďovat, nijak zvlášť nepřemýšlel, co s nimi bude dělat dál. Chtěl jenom, aby byly v bezpečí, dokud se jednoho dne znovu nesetkají se svými původními majiteli. Mnohdy nevěděl, jestli právě našel poklad, nebo jen odhozenou tretku. Ale někdo někde na světě znal příběh každého předmětu v pracovně. A tak Anthony začal znovu psát: splétal povídky o věcech, jež nacházel. Během let zaplnil police i zásuvky střípky ze života jiných lidí. A pomocí těch střípků se mu nějak podařilo dohromady slepit i svůj život, tak krutě rozbitý na kusy. Nic už nebylo znovu dokonalé — samozřejmě, po tom všem, co se přihodilo. Šrámy na duši mu zůstaly, ale přesto měl důvod žít. Žít život, jehož všudypřítomnou šedí prosvítaly kousky modré oblohy. Stejně jako kousek oblohy, který právě držel v ruce. Našel jej zapadlý u obrubníku na Copper Street před dvanácti lety, jak stálo na cedulce. Osamělý dílek puzzle, zářivě

modrý s bílou skvrnou na okraji. Byl to jen kousek obarveného kartonu. Většina lidí si ho ani nevšimla a ti, kdo jej přece jen zahlédli, ho zase hned pustili z hlavy. Vždyť šlo jen o kus smetí. Ale Anthony věděl, že pro někoho mohla být jeho ztráta nevyčísitelná. Otáčel dílkem skládanky ve své dlani. Komu asi patřil?

**DÍLEK PUZZLE, MODRÝ S BÍLOU SKVRNOU.
NALEZEN U OBRUBNÍKU NA COPPER STREET,
24. ZÁŘÍ**

Jejich rodiče se při výběru jmen příliš nestrefili. Maud bylo takové skromné jméno, jako malá šedá myška, naprosto odlišné od ženy, jež ho nosila. Říci o ní, že byla protivná a nepříjemná, zdaleka nevystihovalo skutečný stav věcí. Oproti tomu Gladys, jméno zářivé a veselé jako gladioly samy, patřilo ženě, která právě v tuhle chvíli neměla nejmenší důvod cítit se radostně. Obě sestry spolu nešťastně žily v úhledném řadovém domku na Copper Street. Byl to dům jejich rodičů. Dům, kde se obě narodily a vyrostly. Maud přišla na svět jako hlasité, nevzhledné dítě, které se neustále dožadovalo pozornosti, a taková už zůstala. Matka s otcem se ke své prvorozené dceři chovali příliš shovívavě, a potom už bylo pozdě na záchranu i té špetky citlivosti a nesobeckosti, která v ní ještě zbyla. Pro Maud se jedinou důležitou osobou na světě stala zase jenom Maud. Gladys se narodila jako tiché, spokojené miminko. Díkybohu, protože její matka stěží vyhověla alespoň dcerčíným základním potřebám. Většinu času jí zabraly nevyčerpatelné požadavky Gladysiny o čtyři roky starší sestry. Když si Maud v osmnácti našla nápadníka skoro stejně

milého, jako byla ona sama, celá rodina si hromadě a opravdu jen maličko provinile oddychla. Všichni s nadšením přijali zprávu o jejich zasnubách a plánované svatbě, zvláště když vyšlo najevo, že by se Maudin snoubenec měl odstěhovat za prací do Skotska. Po drahé, okázalé svatbě, kdy si Maud sama vybrala každou maličkost, aby ji následně mohla zkritizovat, a kterou rodiče celou zaplatili, odjela novomanželka oblažit svou přítomností nic netušící městečko daleko na západě Skotska. Život na Copper Street se stal o poznání klidnějším a spokojenějším. Rodičům ani Gladys ke štěstí nic nechybělo. V pátek si k večeri dávali rybu s hranolky, k nedělní odpolední svačině si zase dopřávali lososové sendviče a ovocný salát se smetanou. Každý čtvrtek večer chodili do kina a v létě jezdili na týden do Frintonu. Gladys si občas vyrazila zatancovat s přáteli. Také si koupila andulku, kterou pojmenovala Cyril. Nikdy se však nevdala. Nebylo to její rozhodnutí, ale jen hloupá souhra náhod. Sice našla svého pana Pravého, jenže on se zamiloval do jedné z Gladysiných kamarádek. Gladys si sama ušila šaty pro družičku a připila na jejich společnou budoucnost šampaňským osoleným slzami. Zůstala však jejich blízkou přítelkyní a stala se kmotrou obou jejich dětí.

Maud a její muž děti neměli. „Díkybohu za to,“ zašeptal její otec směrem k Cyrilovi, když na dané téma náhodou přišla řeč.

Jak rodiče stárli a byli čím dál křehčí, převzala Gladys postupně péči o jejich pohodlí na svá bedra. Starala se o ně, krmila je a koupala, dělala všechno pro to, aby se cítili v bezpečí. Maud zůstala ve Skotsku a občas poslala nějaký neužitečný dárek. Když nakonec oba rodiče zemřeli, připadala si Gladys

jako tělo bez duše. Podle závěti byly peníze ze spořicího účtu rozděleny rovným dílem mezi obě sestry; dům zdědila Gladys jako vyjádření díky za oddanost a bezmeznou lásku, se kterou o rodiče na sklonku jejich života pečovala. Závěť však obsahovala jeden nešťastný dodatek. Stálo v něm, že pokud Maud někdy zůstane bez střechy nad hlavou, může bydlet v domě na Copper Street, dokud se její poměry nezlepší. V době, kdy rodiče toto opatření přijali, považovali takovou situaci za nanejvýš nepravděpodobnou. Jenže nanejvýš nepravděpodobná není totéž co nemožná, a tak Maud po smrti svého manžela zjistila, že ji zanechal na mizině, a byla vzteky bez sebe. Prohrál v hazardních hrách veškerý jejich společný majetek a pak si úplně klidně umřel, zbabělec. S Maud se do domu na Copper Street vrátila i špatná nálada. Klidný, šťastný život, jehož si Gladys užívala, vzal za své ve chvíli, kdy se na prahu objevila její sestra a chtěla peníze, aby mohla zaplatit řidiči taxíku. S osobou bez špetky vděčnosti, jakou Maud byla, se v jejich domě stalo utrpení stálým hostem. Díky jedinečnému repertoáru nenápadných schválností, během let dotažených takřka k dokonalosti, mučila svou sestru na každém kroku. Sypala jí do čaje cukr, ačkoliv věděla, že Gladys nesladí, přelévávala pokojové květiny, a kam šlápla, zůstával po ní zmatek a nepořádek. Odmítala být jen pohnout prstem, aby sestře pomohla s domácími pracemi. Místo toho celé dny jen seděla a tloustla — po všech těch fondánech, jimiž se cpala, byla nadmutá jako balon —, skládala puzzle a poslouchala rádio puštěné na plné pecky. Gladysini přátelé se domu raději začali vyhýbat a ona sama chodila ven tak často, jak jen se odvážila. Po návratu z každé takové vycházky

na ni však čekal zasloužený trest: vzácná ozdoba „náhodou“ rozbitá na kusy, oblíbené šaty nevysvětlitelně propálené žehličkou. Maud dokonce pomocí zbytků jídla nalákala do zahrady sousedovic kočku, jen aby odehnala ptáky, které její mladší sestra s láskou krmila. Gladys by si nikdy nedovolila neposlechnout přání rodičů, a kdykoliv se pokusila něco namítnout, vedlo to jen k dalšímu násilí a opovržení. Gladys vnímala Maud podobně jako červotoče; byla nevítaným parazitem, který zamořil její dům a proměnil její štěstí v prach. A stejně jako červotoč, i Maud neustále vydávala otravný tukavý zvuk. Její otlé prsty neustále poklepávaly na stůl, na opěradlo křesla, na okraj dřezu. Tohle bubnování se stalo tím nejhorším mučením: ustavičným a vyčerpávajícím, pronásledujícím Gladys ve dne v noci. S Maudiným příchodem opustil dům veškerý klid a mír. Toho dne seděla u jídelního stolu a za neustálého bubnování skládala puzzle. Byla to jedna z krajinek od Johna Constabla — obrovská reprodukce, skládající se z tisíce dílků, a největší skládanka, o níž se kdy pokusila. Mělo se jednat o její mistrovské dílo. Dřepěla u stolu jako ropucha a snažila se najít správné místo pro další dílek. Zadnice jí přetékala na všechny strany, nebohá židle pod její vahou jen skřípavě úpěla, ale klapot prstů ji lehce přehlušil.

Gladys za sebou tiše zavřela hlavní dveře a s úsměvem na rtech vykročila dolů po Copper Street. Foukal silný vítr a ve stružce u chodníku tančilo spadané listí. Prsty v její kapse nahmataly okraj malého, strojově ořezaného kousku kartonu. Byl modrý, s maličkou bílou skvrnou.

Anthonyho prsty lehce přejely po dílku skládanky, který ležel v jeho dlani. Tenhle nenápadný kousek tuhého papíru býval maličkou součástí života nějakého muže či ženy. Možná ani ne tak maličkou. Možná jeho ztráta způsobila obrovské neštěstí, nepřiměřené jeho velikosti. Třeba po sobě zanechal potoky slz, záchvaty vzteku a zlomená srdce. Alespoň tak to platilo v Anthonyho případě. Předmět, který ztratil před mnoha lety, byl v očích zbytku světa pouhou cetkou, malou a bezcennou. Ale pro Anthonyho měl nevyčíslitelnou hodnotu. Jeho ztráta jej pronásledovala den za dnem na každém kroku jako připomínka slibu, jež porušil. Jediný slib, jaký se kdy Therese podařilo z něj vymámit, a on mu stejně nedostál. A tak začal sbírat věci, které ztratili jiní lidé. Jediný způsob, jak mohl své selhání odčinit. Velmi ho však zneklidňovalo, že se mu dosud nepodařilo vrátit ani jediný předmět původnímu majiteli. Už vyzkoušel všechny možné způsoby, od inzerátů v místních plátcích až po sloupky v celostátních novinách. Veškeré pokusy však zůstávaly bez odezvy. A jeho čas se krátil. Teď mu však vysvitla jiskřička naděje, že našel někoho, kdo by mohl jeho úkol převzít: někoho dostatečně mladého a bystrého na to, aby dokázal přijít s novými nápady, někoho, kdo by uměl vrátit ztracené věci tam, kam patřily. Před nějakou dobou navštívil svého právníka, aby udělal potřebné změny v závěti. Zaklonil se ve své židli a protáhl se. Cítil, jak ho tvrdé dřevěné opěradlo tlačí do zad. Vysoko na polici se v záři zapadajícího slunce třpytila plechovka od sušenek. Byl tak unavený. Cítil, že překročil vyměřený čas. Ale opravdu toho udělal dost? Možná právě nastala ta správná chvíle, aby si promluvil s Laurou. Měl by jí říct, že se brzy chystá odejít. Upustil dílek puzzle na stůl a sáhl po ginu s limetkovou šťávou. Musí jí to říct dřív, než bude příliš pozdě.

KAPITOLA 6

EUNICE

červen 1974

Eunice uložila klíče od pokladny na drobné na místo a zavřela šuple. Její šuple. Její pracovní stůl. Dneska je to právě měsíc, co pro Bombera začala pracovat. Poslal ji do pekařství pro koláčky s polevou, aby to mohli všichni tři náležitě oslavit. Měsíc uběhl jako voda. Každý den přicházela Eunice o něco dříve a odcházela o něco později; snažila se ve společnosti muže, který jí ukázal nové, vzrušující možnosti, trávit co nejvíce času. Během krátkých čtyř týdnů zjistila, že Bomber je férový a štědrý šéf, který jedná na rovinu, je zapálený do své práce a miluje svého psa a filmy. Stal se jejím zbožňovaným idolem. Často citoval úryvky ze svých oblíbených filmů a Eunice mu záhy začala zdatně sekundovat. Dávala přednost současným snímkům, ale Bomber ji naučil oceňovat i nejlepší klasické kousky od nejstarší produkční společnosti Ealing Studios. Eunice se na oplátku podařilo nadchnout ho pro filmové novinky natolik, že si už několikrát společně vyrazili do místního kina. Shodli se, že *Šlechtné srdce a šlechtické korunky* je naprosto úžasný snímek, *Pouto nejsilnější* je zasáhlo svou tragičností, *Vymítač ďábla* je šokoval, ale u některých děsivých scén se docela pobavili, *Rituál* byl mrazivý, *Optimisté* magický a film *Ted' se nedívej* je dostal svou strašidelnou atmosférou, ačkoliv nahého zadku Donalda Sutherlanda si užili snad až přespříliš. Eunice dokonce uvažovala, že by si koupila stejný červený vlněný kabát, jaký nosili skřeti na plátně, a sama pár lidí vyděsila. No a *Velký útěk* byl samozřejmě dokonalost sama. Bomber říkal, že nejlepší věc na knížkách je, že jsou jako filmy, které se odehrávají uvnitř vaší hlavy. Dále Eunice zjistila, že Douglas miluje

malé procházky okolo jedenácté dopoledne, obzvlášť když ho vzala kolem pekařství, kde prodávají výborné polévané koláčky. Pokaždé z nich nejdřív olízal polevu. Posledním důležitým zjištěním, bez něhož by se ovšem klidně obešla, bylo, že Bomberova drahá sestra Portia je stejně nechutná jako miska hniјících vnitřností.

Bomber zrovna stál v kuchyňce a vařil čaj, Douglas pobíhal kolem, slintal mu na kařtanově zbarvené polobotky a dotíral, čekaje na svoji pravidelnou dávku koláčků. Eunice vyhlížela z okna dolů na ulici, kde se to hemžilo lidmi. Nedávno však celou čtvrť ochromila smrt: chodci i auta se cestou do práce zastavili, veřkerý život jako by ustal ve chvíli, kdy přímo před jejich očima dotlouklo jedno mladé srdce. Podle paní Doylové tudy Eunice tou dobou procházela. Nic ale nespatriła. Paní Doylová si vybavila přesné datum i čas, kařdičký detail toho, co se stalo. Jako vářnivá fanynka televizních detektivních příběhů se neustále chlubila, jakým by byla skvělým potenciálním očitým svědkem, kdyby se jí někdy naskytla příležitost. Pečlivě si prohlížela neznámé zákazníky, ukládajíc si do paměti pokleslá víčka, tenké knírky, zlaté zuby nebo pěřinky ucesané nalevo, protože věřila, že jde o známky pochybné morálky. Například ženám v červených lodičkách se zelenou kabelkou rozhodně nebylo radno věřit. Vlastně ani té mladé ženě, která zemřela. Ve světlemodrém letním kabátku s ladícími botami a kabelkou zkolabovala a zemřela přímo před výlohou pekařství, v níž se skvělo nejjemnější pečivo a koláčky paní Doylové. Stalo se to v den Eunicina pracovního pohovoru přesně v 11.55 dopoledne. Paní Doylová si tímto časem byla naprosto jistá, protože se jí v troubě právě pekla další várka jejich vyhlášených sladkých bochánků, jež měla vytáhnout přesně ve chvíli, kdy odbije dvanáctá.

„Spálily se na uhel,“ řekla paní Doylová Eunice. „Volala jsem sanitku a na bochánky jsem úplně zapomněla, ale

za vinu jí to nedávám. Nebyla to její chyba, že šla po ulici a najednou padla mrtvá k zemi, chudinka moje malá. Záchranka přijela poměrně rychle, ale už jí nebylo pomoci. Myslím, že to musela být srdeční zástava, protože na sobě neměla ani stopu krve nebo něčeho podobného. Můj Bert tvrdí, že to možná bylo od nervů, ale já bych dala krk za to, že ji skolil infarkt nebo mrtvice.“

Eunice si vzpomínala na sročení davu a vzdálený zvuk sirén, ale na nic víc. Přepadl ji smutek, když si uvědomila, že nejšťastnější den jejího života byl pro jinou mladou ženu zároveň dnem posledním. A dělilo je od sebe jen pár kroků.

„Nese se čaj!“ Bomber s bouchnutím položil podnos na stůl. „Měl bych se stát matkou, co myslíš?“

Nalil čaj a rozdělil koláčky. Douglas se uložil vedle něj, svůj kousek pečiva svíral mezi tlapkami a pustil se do polevy.

„Tak, moje milá, pověz mi, co si myslíš o nejnovějším pokusu starého dobrého Pontpoola? Stojí za přečtení, nebo ho přidáme do naší sbírky skvostů?“

Tenhle výraz používal Bomber pro stále se zvětšující horu odmítnutých rukopisů. Hromada slátanin rostla tak rychle a do takové výšky, že jednoho dne zavalila půl kanceláře jako lavina, ještě než ji někdo stačil vyhodit do popelnice. Percy Pontpool byl začínající dětský autor a Bomber požádal Eunice, aby se podívala na jeho poslední dílko. Eunice zamyšleně žvýkala svůj polévaný koláček. Jakkoliv byl Bomber laskavý, přece jen byl jejím šéfem a ona byla novou posilou, která se snažila si své místo zasloužit. Percy napsal knihu pro mladší dívky s názvem *Tracey se baví v kuchyni*. Mezi Traceyina dobrodružství patřilo utírání nádobí s utěrkou Daphne, zametání podlahy s koštětem Betty, mytí oken s houbou Sparklem a drhnutí sporáku s drátěnkou Wendy. Bohužel ho nenapadlo zařadit také

čištění odpadu se zvonem Portií, což byla jediná věc, která by ho mohla spasit. Tracey si užila asi tolik zábavy jako poník v uhelném dole. Eunice měla neodbytný pocit, že Percy už začal pracovat na pokračování jménem *Howard se baví v kůlně* s dlátem Charliem, pilkou Freddyem a vrtačkou Dickem. Byla to prostě snůška sexistických nesmyslů. Eunice se snažila zformulovat své myšlenky do slov.

„Asi bude trochu obtížné najít vhodné čtenáře.“

Bomber se skoro udusil koláčkem. Pořádně si lokl čaje a snažil se nasadit vážný výraz.

„Řekni mi, prosím tě, co si o tom doopravdy myslíš.“

Eunice si povzdechla. „Je to hromada sexistických keců.“

„Bingo!“ zvolal Bomber, zvedl pohoršující rukopis z Eunicina stolu a s gustem jím mrskl do rohu místnosti, kde se vršila sbírka skvostů. Přistál na hromadě papírů s tupým zaduněním. Douglas už snědl svůj koláček a čmúchal okolo s nadějí, že na talířích jeho přátel zbylo ještě pár drobků.

„O čem je kniha tvé sestry?“ Eunice umírala touhou položit tuto otázku od prvního dne v novém zaměstnání, ale než jí mohl Bomber odpovědět, ozval se bzučák u vstupních dveří.

Bomber vyskočil ze židle. „To budou rodiče. Zmiňovali se, že možná zaskočí na návštěvu, až budou ve městě.“

Eunice dychtila poznat manželský pár, který mohl zplodit tak odlišné potomky, a Godfrey s Grace ji potěšili hned dvojnásob. Co se týče fyzických rysů, Bomber zdědil od každého něco: po otci orlí nos a plná ústa, po matce chytré šedé oči a barvu pleti. Godfrey vypadal oslnivě ve svých obrovských, lososově růžových manšestrových kalhotách doplněných kanárkově žlutou vestou, ladícím motýlkem a trochu otlučeným, ale stále ještě ucházejícím panamákem. Grace na sobě měla praktické dámské šaty se vzorkem, jenž by se víc hodil na potah pohovky, na hlavě slaměný klobouk s několika velkými žlutými

květy připevněnými na krepě a na nohou elegantní boty s pohodlnými nízkými podpatky. Hnědá kožená kabelka, kterou pevně svírala v podpaží, byla natolik rozměrná a bytelná, že by s ní mohla přetáhnout po hlavě případného lupiče. Grace byla totiž přesvědčená, že číhají v každé uličce a průchodu velkoměsta, připraveni vrhnout se na takové vesničany, jako jsou oni dva s Godfreyem.

„Tohle musí být ta nová dívka.“ Gracina výslovnost připomínala zvonění zvonku. „Jak se vám daří, drahoušku?“

„Moc ráda vás poznávám.“ Eunice přijala nabízenou ruku, která byla jemná, ale měla pevný stisk.

Godfrey potřásl hlavou. „Proboha, ženo! Takhle se to teď mezi mladými vůbec nedělá.“ Popadl Eunice do náruče a přitiskl ji k sobě tak pevně, že se chodidly téměř nedotýkala podlahy, a pak ji přátelsky políbil na obě tváře. Na obličejí ji zaškrábalo pár drobných vousů, které ráno nezachytil holicí strojek, a do nosu ji udeřila vůně kolínské. Bomber protočil panenky a zasmál se.

„Teda, tati, že se nestydíš. Takhle líbat mladé holky.“

Godfrey mrkl na Eunice. „V mém věku musí člověk popadnout každou příležitost za pačesy. Nechtěl jsem nikoho urazit.“

Eunice mu mrknutí oplatila. „Však jste taky vůbec nikoho neurazil.“

Grace syna láskyplně políbila na tvář, potom se posadila a mávnutím ruky odmítla nabízený čaj i koláčky.

„Víš, slíbila jsem, že se tě zeptám, ale jinak do toho odmítám nějak zasahovat...“

Bomber si povzdechl. Přesně věděl, co bude následovat.

„Tvoje sestra očividně napsala knihu a chtěla by, abys ji vydal. Já jsem ji nečetla — ani jsem ji mimochodem neviděla —, ale Portia tvrdí, že se schválně chováš jako tvrdohlavý mezek a odmítáš se na ni pořádně podívat. Co mi k tomu řekneš?“

Eunice napjatě čekala, zaujatá náznakem úsměvu, který se Grace mihl po tváři, ačkoliv k synovi promlouvala přísným tónem. Bomber vykročil směrem k oknu jako obhájce připravující si řeč před soudem.

„Část toho, co říkáš, je nepochybně pravda. Portia napsala něco, co ona sama nazývá knihou, a opravdu chce, abych jí to vydal. Zbytek je ale nebetyčná lež a já jí každou buňkou svého těla odmítám.“

Bomber praštil dlaněmi o stůl, aby zdůraznil své zjevné rozhořčení, načež se hlasitě rozesmál a žuchl sebou na židli.

„Poslouchej, mami, tu knížku jsem četl a je prostě strašná. Navíc už ji napsal někdo předtím a udělal to o sto procent lépe.“

Godfrey stáhl obočí do úzké vrásky a nesouhlasně si pomlaskl. „Chceš tím říct, že to opsala?“

„Ona to nazývá *poctou*.“

Godfrey se otočil ke své ženě a potřásl hlavou. „Jsi si jistá, žeš tenkrát přinesla z porodnice správné dítě? Nechápu, po kom může být.“

Grace se dost chabě pokusila dceru bránit. „Možná si ani neuvědomila, že se její příběh podobá jinému. Třeba jde jen o nešťastnou shodu okolností.“

„O tom dost pochybuju.“

„Hezký pokus, mami, ale ta kniha má název *Řidič lady Clatterlyové* a vypráví o ženě jménem Bonnie a jejím manželovi Giffordovi, který ochrnl při hraní ragby. Ona si nakonec začne s jejich řidičem Mellonsem, drsným, ale přesto něžným severanem s vadou řeči, který chová tropické rybičky.“

Godfrey znovu nevěřičně zakroutil hlavou. „Ta holka musela spadnout na hlavu.“

Grace si svého manžela nevšímala, nijak mu neodporovala a otočila se k Bomberovi. „No, tím se všechno vyjasnilo.“